

อสูรหลังหน้ากาก

บทที่ 12

พนักงานที่มาจากภัตตาคาร ทำหน้าที่จัดอาหารคาวหวานและยังคงยืมเครื่องต้มไม่ให้พร่อง พื้นที่การให้บริการถูกจับจองจนสาวใช้ทั้งสามกลายเป็นส่วนเกิน ต้องถอยมานั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่เรือนเล็กด้านหลัง โดยที่เจ้านายก็ใจดีสั่งให้มีการแบ่งอาหารมาให้รับประทานกันด้วย

ในพื้นที่ส่วนหน้านั้น หากอากาศตุงะเพียงขยับตัว หนู่มในเครื่องแบบก็เข้ามายืนโค้งคำนับถามความต้องการและจัดหาสิ่งที่ต้องการให้ในทันที แม้กระนั้นหนู่มน้อยหนู่มใหญ่ก็ยังไม่วายมองหาแม่สาวใช้หน้าสวยหุ่นดีที่หายเงียบไป

การพูดคุยจากเรื่องทั่วไป เริ่มโยงหัวเรื่องเข้าสู่การลงทุน สุทัศน์และเสาวรส พยายามอธิบายเพื่อชี้แจงโน้มน้าวให้ผู้ฟังเกิดความมั่นใจ ขณะที่จาริตก็ตั้งใจฟังสลับกับยกข้อแย้งที่เคยได้รู้ได้ฟังขึ้นมาทักถาม ในขณะที่ สองพ่อลูกชายและชัชยศ ซึ่งไม่ได้สนใจเรื่องที่กลุ่มกำลังพูดกันก็เอียงหน้าเขากระซิบกระซาบ ชายหนู่มหลิวตาทำสัญญาณนิ้วมือว่าตกลง แล้วร่างสูงที่แข็งแรงก็ผละจากกลุ่ม เดินผ่านครัวซึ่งเป็นที่รวมของพนักงานชายไปทางด้านหลัง เปิดประตูก้าวออกจากตัวตึกหลังใหญ่ไปยังบริเวณที่เชื่อมกับเรือนชั้นเดียว พบว่าแม่สาวใช้สองนางนั่งดูโทรทัศน์อยู่ข้างในห้อง ขณะที่แม่สาวคนสวยนั่งอยู่ตรงระเบียงแคบๆ ลูบไล้เจ้าลูกสุนัขที่นอนซุกอยู่กับตักอย่างเพลิดเพลิน

พอมีคนแปลกหน้าเดินเข้ามา เจ้าลูกสุนัขก็พลิกตัวลุกขึ้นส่งเสียงคำรามทันที มุกกรองรีบกอดคอมันไว้

“ขมึ้น น้ำตาล ไม่เอานะ ไม่ขู่นะ”

“หมาน่ารักดี พันธุ์อะไรหรือ”

เธอขยับตัว “คุณผู้ชายต้องการอะไรหรือคะ”

“เปล่า แค่อยากมาดูหมา พวกผู้ใหญ่คุยกันเรื่องน่าเบื่อ” เขาพูดยิ้มๆ เดินเข้ามาอ้อมเจ้าหมาน้อยตัวหนึ่งจากอ้อมแขนหญิงสาวขึ้นดูและมันก็ไม่ได้ดูอย่างที่ตั้งใจทำ “อายุก็เดือนแล้ว”

เธอตกใจผะไปนิดหนึ่ง ตอบว่า “สามเดือนค่ะ” ครั้นเห็นเขาสนใจเจ้าหมาน้อยจริงจึงก็เตือนว่า “ระวังมันกัดนะคะ มันกำลังคันเหงือกเพราะว่าพันกำลังขึ้น”

“ให้มันแทะกระดูกหมูชิ ช่วยได้นะ หรือจะเป็นของแทะเล่นก็มีขายผมซื้อมาให้ก็ได้”

มุกกรองจะงกับไมตรีจิตของคนแปลกหน้า รีบพูดว่า

“ไม่เป็นไรค่ะ”

เธอยิ่งแปลกใจเมื่อชายหนู่มนั่งลงใกล้ๆ เธอรีบขยับถอยแต่ก็ทำไม่ได้สักเท่าไรเพราะความจำกัดของพื้นที่ “คุณ.. ทานอิมแล้วหรือคะ นั่งข้างบนดีกว่าไหมคะ ตรงนี้ไม่ค่อยสะอาดเท่าไร” ที่เธออยากพูดก็คือตรงนี้ไม่ใช่ที่สำหรับจะรับแขกของคุณผู้ชายสักหน่อย

“ก็เห็นสะอาดดีนี่ อิม ตรงนี้ลมเย็น อากาศดีกว่าในห้องแอร์ตั้งเยอะ”

ท่าที่ตามสบายของชายหนู่มเหมือนจะปักหลักนั่งนาน เธอไม่กล้ามองตรงๆ ถามว่า “คุณเป็นเพื่อนของคุณหรือคะ”

“รู้จักกันตั้งแต่เล็ก แม่เราเป็นเพื่อนกัน แต่พออายุมากขึ้นทางแม่พี่อรเขาเน้นเดินสายบุญ แม่พี่ทำธุรกิจไม่ค่อยมีเวลาเข้าวัด”

ทำธุรกิจขี้งจะต้องเข้าวัด มุกกรองนี่อยู่ในใจไม่กล้าตอบโต้ประเดี๋ยวเขาก็จะถามเหตุผล กลายเป็นการสนทนาที่ยืดเยื้อ

“เราชื่อมุกไช้ไหม” น้ำเสียงถามเป็นกันเอง ครั้นเธอตอบรับว่าใช้คำถามชวนคุยก็สั่นตามมา “มาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ พี่เคยมาเยี่ยมคุณจาริตหลังเกิดอุบัติเหตุ แต่ไม่เห็นเรา”

“เพิ่งมาอยู่ไม่นานค่ะ”

“ชอบทำงานบ้านหรือ”

แล้วแต่ว่าบ้านไหน เธอตอบอยู่ในใจ

“เรียนจบชั้นไหนมาหรือ...” เธอไม่ยอมสบตาเหมือนไม่ได้ยินคำถามนั้น อีกฝ่ายจึงถือโอกาสใช้สายตาสำรวจตรวจตราใบหน้าสีนวลไร้ฝ้าผ้าที่มีรูปลักษณะหน้าชื่นชมอย่างไม่เกรงใจ

“รู้ตัวไหมว่าอย่างเราเนี่ย สามารถหางานอื่นได้ดีกว่าทำงานบ้านนะ”

“ไม่ละค่ะ... อย่างนี้ก็ดีแล้ว...”

“เพื่อนพี่ทำบริษัทโฆษณา กำลังมองหานางแบบหน้าใหม่ มุกอยากลองไหม ไปแต่งหน้าแต่งตัวสวยๆ ลองถ่ายภาพดูว่าจะขึ้นกล้องหรือเปล่า”

สีหน้าเธอเจื่อนลงทันที “ไม่ค่ะ ไม่อยากลอง”

“ทำไม่ละ ได้ตั้งค์แยะนะ รวยแล้วก็จะดูแลตัวเองได้ เล่นตัวได้

ไม่ต้องรับคำสั่งใคร ไม่ต้องทำงานบ้านจนมือตาดัน เอ๊ะ..มือตาดหรือยัง ไหนขอดูซิ...” เขามองมือที่กำลังลูบคอเจ้าสุนัข ดูมันเรียวยาวได้รูปสวย เห็นมันหายวับไปเมื่อเจ้าหล่อนรวบเจ้าลูกสุนัขขึ้นกอดเป็นกำบังไว้ในทันที เขายื่นมือออกมาข้างหน้า พุดเจือหัวเราะ

“ขอคู่มือหน่อย...”

มุกกรอมองมือเรียวยาวสีน้ำตาลอ่อนที่ดูแข็งแรงตรงหน้า ปรกกายตาหยอกเข้าจริงใจที่มองเธออย่างรอคอย ตลอดจนสีหน้าท่าที่น้ำเสียงของชายหนุ่มช่างแสดงถึงความเป็นมิตรที่อบอุ่น สิ่งนี้ได้ขาดหายไปจากชีวิตของเธอ นานนักหนา ตั้งแต่เพื่อนชายถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสและเธอถูกกีดกันไม่ให้พบปะใครอีก จนในที่สุดเธอก็ถูกลากดึงลงสู่หุบเหวที่ทุกขัทรมาณจนต้องหนีมาหลบซ่อน ต้องคอยหวาดระแวงว่าจะถูกตามมาเอาตัวกลับไปอยู่ตลอดเวลา

เธอรู้สึกอ่อนไหวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“ถ้าฉันพี่พาเพื่อนมาดูตัวเราได้ไหม”

“ไม่ได้หรอกค่ะ เจ้านายต้องไม่ชอบแน่ๆ”

“พี่จะขออนุญาตคุณจาริตก่อน”

“อย่าเลยค่ะ” เธอรีบห้าม กลัวเรื่องยุ่งยากที่จะตามมา

“มุกกำลังสบายๆ ตืออยู่แล้ว ไม่อยากต้องหาบ้านใหม่ค่ะ”

“ถ้าอยู่บ้านนี้ไม่ได้ก็ไปอยู่บ้านพี่ รับรองว่าไม่มีอะไรต่อยกว่าที่นี้”

เธอมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจจนงง สงสัยว่าเขาเพียงแต่พูดออกมาแบบลื่นไหลไม่มีความหมาย หรือว่าหมายความว่าตามนั้นจริงๆ

“ส่งมือมาเร็ว...”

เธอไม่ได้สนใจข้อเสนอที่จะพาไปแต่งงานแต่งงานแต่งงานๆ ลองถ่ายภาพเป็นนางแบบ แต่สีหน้าท่าทางที่อบอุ่นทำให้เธออยากสัมผัสมือนั้นเสียจริง

กำลังจะยื่นมือออกไป ประตูบานเล็กก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง จุฑาอรและจาริตยืนอยู่ด้วยกัน จุฑาอรร้องว่า

“อ้าว ชัยยสมานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้ มาถามหาจะกลับละค่ะ”

ชายหนุ่มหันมาหัวเราะ “มาดูหมาหน่อยครับ”

“มาดูสาว ๆ ละซิ รุ่งน่า”

มุกกรอมยิ้มเก๋ๆ ขณะที่ชายหนุ่มส่งเจ้าลูกสุนัขคืนให้แล้วลุกขึ้นเดินยิ้มหน้าเป็นกลับไปทางเดิม ใบหน้าของจุฑาอรระบายนึ่มขณะที่ตอบโต้กับหนุ่มรุ่มน่อง “แผลไม่ได้เซียวนะ...” ส่วนจาริต มองเธออย่างแสร้งซึ้งอยู่เป็นครู่ ก่อนจะหันหลังเดินตามหนุ่มสาวไป ทั้งสีหน้าท่าทีและสายตาที่ทำให้เธอหายใจไม่ทั่วท้องไว้ในความวิตกกังวลของเธอ คาดเดาไม่ถูกว่าพรุ่งนี้จะโดนตำหนิต่อว่าเรื่องอะไรขนาดไหน

พนักงานชายทั้งสาม เก็บอุปกรณ์เครื่องใช้ที่นำมาด้วยกลับไปก่อน .. ก่อนจะไปเมื่อกำลังถ่ายเทอาหารที่เหลือให้สาวใช้เพื่อให้เก็บในตู้เย็น ยังบอกพวกเธอว่า “คุณผู้ชายบอกให้เนิ่นกับนาขึ้นไปดูแลข้างบนต่อ ส่วนคุณมุกให้อยู่ข้างหลังไม่ต้องขึ้นไป” ทำให้มุกกรอมยั้งง

“มุกไปทำอะไรให้คุณผู้ชายไม่พอใจหรือเปล่า”

แม่เนิ่นถาม มุกได้แต่ส่ายหน้างงๆ

เธอนำเจ้าสุนัขใส่กรง รอคอยจนเปลอหลับอยู่บนเตียงของแม่นาติกแล้วเมื่อสองสาวเดินหน้ามุ่มมาปลุก

“ไปกันหมดแล้วหรือ”

“ไปกันหมดแล้ว”

เธอจึงย่องขึ้นเรือน ไฟห้องโถงปิดมิด เธอเพิ่งตื่นจากหลับจึงรู้สึกตาสว่าง เข้าห้องอาบน้ำคลานขึ้นเตียง กำลังจะหลับก็ต้องสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงดังเพลิงเหมือนมีอะไรตกแตก

เธอเดินออกมาเปิดไฟ ตกใจที่เห็นหนุ่มใหญ่นั่งอยู่บนพื้นห้องแบบไม่มีท่าที ไม่มีทิศทาง เศษแก้วแตกกระจายอยู่ใกล้ตัวและคงจะโดนบาดเจ็บแล้วเพราะมีรอยเลือดเปรอะพื้นเป็นดวงๆ

“อ๊วย เจ้านาย.! อยู่เฉยๆ ค่ะ อยู่เฉยๆ”

เธอปราดเข้าประครองร่างที่กึ่งนั่งกึ่งนอนโอนเอน ใต้กลิ่นเหล้าคละคลุ้ง จับมือใหญ่ที่ได้รูปสวยขึ้นมาดู มีร่องรอยถูกบาดแต่ไม่สาหัส เธอใช้กระดาษนุ่มบัดเช็ดเศษแก้วเล็กๆ ที่ติดอยู่แต่ไม่มีบาดแผลออกไปจนหมด กัดที่บาดเจ็บแผลเพื่อห้ามเลือดแล้วพันชั่วคราวไว้

“นายคะ ชัยยมานั่งตรงนี่ก่อน” เธอประครองร่างที่หนาหนักให้เคลื่อนหลบไปจากกองเศษแก้ว “นั่งเฉยๆ แป๊บเดียวอย่าเพิ่งขยับนะคะ มุกจะไปเรียกเนิ่นกับนาให้มาช่วย”

เขายึดแขนเธอไว้ในทันที

“อย่าไป... ไม่ต้องไปเรียก...”

“อ้าว ทำไมละคะ”

เขาย้ำคำเดิม “ไม่ต้องไปเรียก.. ดึกแล้ว...”

“ถ้าอย่างนั้นมุกจะทำแผลให้หะคะ”

ไม่มีเสียงคัดค้าน เธอจึงวิ่งเข้าครัว ฉวยอ่างเคลือบใบเล็กมาผสม น้ำอุ่น หยิบสำลี น้ำยาล้างแผล ยาใส่แผลสด และพลาสติกปิดแผล อีกครู่เดียวก็มานั่งคุกเข่า ล้างแผลใส่ยา ปิดพลาสติกให้ ปากก็ถาม

“เจ็บไหมคะ นาย”

อีกฝ่ายนั่งพ่นพินชาแก้อีสีหน้าเซื่องซึม

“แผลตรงนี้ไม่เจ็บ”

มุกมองใบหน้าขริมของอีกฝ่าย พอจะเข้าใจว่าแผลที่ทำให้เขาเจ็บ คืออะไร ในวันที่เจ้านายถูกตอกย้ำเรื่องทัตทยาไม่รู้กี่ครั้งก็หน ถ้าเขาไม่รักเธออย่างลึกซึ้งฝังใจคงไม่หวงแหนสิ่งที่เป็นตัวแทนของเธอทุกอย่าง ภาพถ่ายขนาดใหญ่ในห้องโถงที่เขาใช้เวลาอยู่กับมันนานๆ มาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา แม้แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุรถยนต์ตกหน้าผา เขาก็ไม่ได้สนใจ รถที่เสียหาย แต่กลับตรวจรางวัลเป็นเงินมากมาย เพื่อที่จะหากระเป๋าซึ่งมีข้าวของของทัตทยาให้ได้ กระเป๋าที่บุบจนเปิดไม่ได้ วางอยู่ในห้องนอนของเขา มุกเห็นเมื่อเข้ามาทำความสะอาดและแม่น้ำเล่าที่มาของมันให้ฟัง

“แ่ยจริงที่เธอต้องมาเห็นฉันในสภาพนาทุเรศอย่างนี้”

“ไม่เป็นไรคะ นายไม่ใช่คนแรกหรอกคะ” เธอพูดเจือหัวเราะ

“มุกขอกวาดเศษแก้วก่อนหะคะ แป๊บเดียวคะนาย”

เธอกระวีกระวาดทำความสะอาดพื้นที่อย่างรวดเร็ว ใช้มือคลำจนแน่ใจว่าไม่มีเศษแก้วตกค้าง ได้ยินเสียงถามขริมๆ จากคนที่นั่งมองเธออยู่เงียบๆ

“เคยอยู่กับคนแก่ขี้เฒ่ามาก่อนหรือ”

“นายยังไม่แก่สักหน่อย”

“เทียบกับเราก็ก่อนละ”

“ก็ไม่ต้องเทียบซีคะ...” เธอยิ้มเอาใจ “นายจะเอาอะไรไหมคะ น้ำเย็นสักแก้ว หรือว่าผ้าเย็นเช็ดหน้า”

“เอามาทั้งสองอย่างเลย”

“รอแป๊บเดียวหะคะ”

อีกครู่หนึ่งแก้วน้ำเย็นและผ้าขนหนูที่ถูกบิดในน้ำละลายน้ำแข็งก็ถูกนำใส่ถาดมายื่นให้ตรงหน้า หม่อมใหญ่รับผ้าเย็นไปเช็ดหน้าแล้วส่งคืน ดวงตาโศกสลดจับมองภาพถ่ายของหญิงสาวที่ยิ้มอ่อนบนผนัง เสียงถามขริม

“รู้ไหมว่าฉันไม่ใช่คนดี”

มุกตอบว่า “รู้คะ”

“หือ...”

“นายจะให้มุกพูดว่า ..ไม่รู้ ไม่ดียังไงหรือคะ... ไซ้ไหมล่ะคะ แล้วนายก็จะตอบมากมายว่าไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ซึ่งมุกไม่อยากฟังเพราะว่ามันตลกมากแล้ว ก็เลยตอบว่ารู้ซะเลยไงคะ”

“ฉลาดนักละ”

“นายจะขึ้นข้างบนหรือยังคะ”

เขาขยับตัวอย่างยากเย็น “เราจะช่วยหรือเปล่า.....”

จะช่วยยังไง หนทางเดียวก็คือพยุงเขาขึ้นห้อง จะเหมาะหรือ เขาเป็นผู้ชายและเธอก็เป็นหญิงสาวที่อยู่กันตามลำพังสองต่อสองในเวลา ดึกดื่น ความใกล้ชิดอาจทำให้คนอื่นเข้าใจผิด และเขาละจะเข้าใจ เธอผิดหรือเปล่า เธอควรจะปลีกตัวให้อยู่ห่างในฐานะสาวใช้ที่สัตย์ซื่อ จึงจะเป็นการดีที่สุด

“ช่วยหน่อย อย่าให้สองคนนั้นมาเห็นผมแบบนี้เลย”

น้ำเสียงขอร้องอ่อนๆ ยากจะปฏิเสธ เธอจึงเข้าประคองประคอง ใช้ร่างเกื้อหนุนพยุงให้ร่างใหญ่ลุกขึ้นยืนจนสำเร็จ พาเดินโซเซมาถึงบันได กว่าจะก้าวขึ้นไปได้ที่ละขั้นๆ ไม่ใช่่ง่าย แต่ครั้งเธอก้าวพลาดชว่นเซ อ้อมแขนของคนเมาก็รัดร่างของเธอไว้อย่างมั่นคง

แล้วยังมีบางขณะที่คางแข็งแรงครีมีไรคราเอียงมาใกล้ จนเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมองก็แทบจะสัมผัสสริมฝีปากสีสดที่กรุ่นกลิ่นเหล้า มุกรู้สึก ว่าหัวใจเต้นแรง ทั้งด้วยความเหน็ดเหนื่อยและสัมผัสแปลกใหม่ที่เนิ่นนาน

เธอโล่งใจเมื่อเปิดประตูห้อง

“มุกส่งนายตรงนี้นะคะ”

ไม่มีเสียงตอบ แต่แว่นแขนยังยึดร่างเธอไว้นั่น เธอจึงจำต้องก้าวเดินต่อ ครั้นส่งเขาให้ลงนั่งถึงเตียง วงแขนที่แข็งแรงก็เกี่ยวร่างเธอ จนล้มลงบนเตียงด้วยกันแล้วยังพลิกมาทับไว้ มุกดิ้นขลุกขลักผลักไส พอตังตัวได้ก็กระโจนถึงประตู แต่ครั้นหันกลับมาดูก็เห็นร่างใหญ่นอนขวางเตียงหลับตานิ่งอย่างไร้สติ ไม่มีท่าทีว่าจะรู้สึกตัว

เธอถอนใจอย่างค่อยรู้สึกผ่อนคลาย มองหม่อมใหญ่ด้วยความ สงสารและเห็นใจ เธอกดสวิทช์ปิดไฟ ออกจากห้องพร้อมทั้งปิดประตู ให้อย่างเรียบร้อย.....